U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **V. L. N.,** zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 20, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2024, č. j. 54 A 19/2023-39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 23. 10. 2023, č. j. OAM-11305-18/PP-2022, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím stěžovatel podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, protože je důvodné nebezpečí, že by mohl žalobce závažným způsobem narušit veřejný pořádek; současně stěžovatel žalobci podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů.

[2] Žalobci bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2020, č. j. OAM-1001-32/ZR-2019, podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, zrušeno povolení k trvalému pobytu s ohledem na to, že byl za spáchání úmyslného trestného činu odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky. V návaznosti na to žalobce po svém podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody na základě usnesení Okresního soudu v Mostě ze dne 10. 8. 2022, sp. zn. 2 PP 131/2022, podal dne 18. 8. 2022 žádost o povolení k přechodnému

pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (v České republice měl syna – občana ČR, který tou dobou nedosáhl 21 let věku).

[3] Stěžovatel tuto žádost zamítl shora uvedeným rozhodnutím, v němž připomněl, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2018, sp. zn. 1 T 11/2018, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 2. 2019, sp. zn. 11 To 63/2018, odsouzen k odnětí svobody v trvání osmi let a šesti měsíců, žalobci byl dále uložen peněžitý trest ve výši 1 000 000 Kč a trest propadnutí věci (plastové lopatky a dvanácti plastových sáčků), a to za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 a 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Trestného činu se žalobce dopustil tím, že dne 3. 7. 2017 zakoupil k další distribuci 10 kg metamfetaminu a dále dne 23. 1. 2018 přechovával pro jiné osoby celkem 4,4415 kg metamfetaminu. Žalobce tedy závažným způsobem narušil veřejný pořádek a o aktuálnosti jím představované hrozby svědčilo, že se dopustil několika skutků, a to jako člen organizované skupiny. S ohledem na to, že byl žalobce odsouzen za závažnou trestnou činnost spojenou s nákupem, přechováváním a obchodováním s drogami, považoval stěžovatel za zjevné, že nevydání povolení k přechodnému pobytu je odůvodněno ochranou veřejného pořádku. Stěžovatel neshledal, že by jeho rozhodnutí nepřiměřeně dopadalo do osobního života žalobce a jeho rodinných příslušníků.

[4] Žalobce brojil proti rozhodnutí stěžovatele žalobou u krajského soudu, který dospěl k závěru, že je rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné. Stěžovatel totiž vycházel při posuzování, zda žalobce představuje hrozbu pro veřejný pořádek, z toho, že žalobce již pro závažnost spáchané trestné činnosti představuje aktuální nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Stěžovatel se vůbec nezabýval chováním žalobce po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ani jeho aktuální situací; nezkoumal, zda v době jeho rozhodnutí hrozilo skutečné riziko, že se bude žalobce dopouštět trestné činnosti. Stěžovatel si neopatřil podklady k posouzení, jak se žalobce choval ve výkonu trestu odnětí svobody, rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ani zprávu Probační a mediační služby o průběhu dohledu; stěžovatel ani neprovedl výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků za účelem ověření žalobcova rodinného zázemí k posouzení nebezpečí, že se žalobce dopustí další trestné činnosti. S ohledem na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí se krajský soud již nezabýval otázkou přiměřenosti dopadu tohoto rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života. Pro úplnost krajský soud dodal, že s ohledem na § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemohl přihlédnout k tomu, že syn žalobce po rozhodnutí žalovaného dosáhl 21 let věku. Krajský soud se nemohl zabývat ani argumentací stěžovatele, že od svého podmíněného propuštění žalobce porušuje veřejný pořádek svým neoprávněným pobytem na území ČR – tuto argumentaci stěžovatel uplatnil poprvé ve vyjádření k žalobě, čímž však nedostatek odůvodnění rozhodnutí nemohl napravit. Krajský soud tedy dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně zdůrazňoval závažnost žalobcova trestného činu, a to zejména s ohledem na to, že žalobce držel velké množství metamfetaminu a obdržel za prodej drog značný obnos

peněz (160 000 Euro). Dále stěžovatel upozornil, že byl žalobce propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody toliko podmíněně. Odkázal i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31, a ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 Azs 110/2022-26, v nichž zdejší soud řešil dle stěžovatele obdobnou situaci a rozhodnutí správního orgánu v přezkumu ze strany správních soudů obstálo. Podle stěžovatele je z obsahu správního spisu i jeho rozhodnutí zřejmé, že žalobce představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, zajišťování dalších podkladů, jak požaduje krajský soud, považoval stěžovatel za nadbytečné. Stěžovatel vyšel při svém rozhodnutí ze všech skutečností, které v řízení vyšly najevo; vzhledem k tomu, že šlo o řízení o žádosti, další aktivita již byla plně na straně žalobce. Stěžovatel dále v kasační stížnosti vysvětlil, proč rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova rodinného a soukromého života. Rovněž zdůraznil, že žalobcův syn (po vydání žalobou napadeného rozhodnutí) dosáhl věku 21 let, pročež mu nebude možno požadované povolení k dlouhodobému pobytu udělit. Krajský soud pochybil, pokud se nezabýval argumentací stěžovatele uplatněnou ve vyjádření k žalobě, že žalobce narušuje veřejný pořádek nadále svým nelegálním pobytem na území ČR – stěžovatel nemohl tuto argumentaci uplatnit dříve, neboť nevěděl, zda žalobce ve lhůtě k vycestování opustí území ČR.

[6] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kritérium přijatelnosti se uplatní i v případech, kdy je stěžovatelem žalovaný správní orgán (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS).

[9] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí zejména otázky aktuálnosti hrozby pro veřejný pořádek představované žalobcem, včetně souvisejícího dokazování, a povinnosti krajského

soudu reagovat na argumentaci vznesenou až ve vyjádření k žalobě. Uvedené otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nenaplňují žádný z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil daný případ zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců „[m]*inisterstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*“.

[12] Omezení práva pobytu z důvodu veřejného pořádku upravuje čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS takto (důraz přidán): *Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*“

[13] Výkladem citovaných ustanovení se Nejvyšší správní soud již zabýval např. v rozsudku ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, č. 4523/2023 Sb. NSS, v němž uvedl: „*To, zda u osoby podmíněně propuštěné z výkonu trestu odnětí svobody je důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba pečlivě posoudit na základě individuálních okolností týkajících se této osoby, zejména toho, jak dlouhá doba již uplynula od ukončení její trestné činnosti, jak dlouho již vedla prima facie nezávadný život ve zkušební době, jaký je její osobní vývoj a dostupné informace o jejím aktuálním chování, o prostředí, v němž se pohybuje, a o tom, zda se dostává do situací, které by mohly vyústit v páchání trestné činnosti či jiné činnosti, jež by mohla představovat nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Chování dotyčné osoby je třeba hodnotit ke dni rozhodování správního orgánu a v perspektivě jejího budoucího chování; minulost dotyčné osoby je relevantní potud, pokud může přiměřeně pravděpodobně napovědět o jejím současném a budoucím chování.*“

[14] Jak vidno, podle judikatury Nejvyššího správního soudu pro posouzení aktuálnosti hrozby ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců jsou zcela zásadní skutečnosti, k nimž došlo po odsouzení cizince za trestný čin a které svědčí o cizincově možné nápravě, tj. o možnosti, že již hrozbu pro veřejný pořádek nepředstavuje (k výkladu pojmu *veřejný pořádek* v intencích zákona o pobytu cizinců blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011

Sb. NSS). K neudělení (či zrušení) pobytového oprávnění lze přistoupit, pokud posuzovaný cizinec představuje hrozbu aktuálně, tedy v současné době. K obdobným závěrům, byť ve vztahu k posouzení aktuálnosti hrozby při rušení či neudělení jiných pobytových oprávnění, dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, č. 4580/2024 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2024, č. j. 5 Azs 20/2024-44. V těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud rovněž vysvětlil, že pro posouzení aktuálnosti hrozby jsou relevantní i takové podklady jako rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, zprávy o chování cizince ve výkonu trestu odnětí svobody či poskytnutí záruky zájmovým sdružením občanů.

[15] Jde-li o důkazní břemeno v řízení o žádosti, Nejvyšší správní soud odkazuje na § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), dle něhož „[ú]*častníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*", a to ve spojení s § 3 správního řádu, dle něhož „[n]*evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*".

[16] Výkladem těchto ustanovení se Nejvyšší správní soud ve vztahu k řízení o žádosti o povolení k pobytu mnohokrát zabýval a konstatoval, že sice je v řízení o žádosti primárně na žadateli, aby tvrdil a prokázal rozhodné skutečnosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020-32), nicméně „[a]*ni případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu) nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu)*" – srov. rozsudek ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29, a na něj navazující judikaturu, např. rozsudky ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34, či ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 271/2022-26.

[17] Povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie má charakter nárokového pobytového titulu (viz např. rozsudky NSS ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, nebo ze dne 14. 2. 2024, č. j. 2 Azs 359/2023-37). Pokud stěžovatel hodlal nárokové udělení pobytového oprávnění odepřít s odkazem na hrozbu, kterou žalobce představuje pro veřejný pořádek, bylo na něm, aby se otázkou hrozby zabýval a vyvinul i sám aktivitu k tomu, aby zjistil skutečně aktuální skutkový stav – ostatně prokázání absence hrozby pro veřejný pořádek není pravidelnou náležitostí žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, jejíž doložení by bylo možno po žadateli požadovat v každém případě. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel touto otázkou fakticky vůbec nezabýval a spokojil se pouze s informacemi o žalobcově trestné činnosti z let 2017 a 2018, lze bezesporu souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť z jeho rozhodnutí nelze seznat, proč je žalobce *v současné době* rizikem pro veřejný pořádek. Ačkoliv byl žalobce odsouzen za závažnou trestnou činnost spáchanou ve vícečinném souběhu v červenci roku 2017 a lednu roku 2018, jen stěží může toto jediné žalobcovo odsouzení vypovídat o tom, že byl hrozbou pro veřejný pořádek i v říjnu roku 2023 (a následně), kdy v nyní řešené věci rozhodoval stěžovatel.

[18] Pokud jde o stěžovatelův odkaz na shora zmíněné rozsudky č. j. 3 Azs 114/2020-31 a č. j. 7 Azs 110/2022-26, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v uvedených věcech dospěl k závěru o aktuálnosti hrozby ze strany žadatele o pobytové oprávnění, neboť se žadatel po výkonu trestu odnětí svobody vracel do prostředí, ve kterém trestnou činnost páchal, v rozsudku třetího senátu dokonce do své rodiny, jejíž starší členy musel dle svého přesvědčení poslouchat a kteří trestnou činnost, do které byl žadatel zapojen, organizovali. Nyní řešený případ není obdobnou věcí, neboť žalovaný na žádných aktuálních informacích svůj závěr o aktuálnosti hrozby žadatele/žalobce nezaložil.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti vysvětluje, proč bylo žalobou napadené rozhodnutí z hlediska dopadů do žalobcova rodinného a soukromého života přiměřené. Krajský soud se obsahově odpovídajícím žalobním bodem nezabýval, neboť vzhledem k jeho závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele byla tato otázka čistě akademická. Za takové situace se k této otázce nemá důvod jakkoliv vyjadřovat ani Nejvyšší správní soud.

[20] Stěžovatel krajskému soudu vytýkal i to, že se nezabýval jeho argumentací, že žalobce narušuje veřejný pořádek nadále svým nelegálním pobytem na území ČR, a to navzdory uplynutí lhůty k vycestování, která byla žalobci stanovena žalobou napadeným rozhodnutím. I pokud Nejvyšší správní soud pomine absurditu situace, kdy se stěžovatel snaží obhájit zákonnost svého rozhodnutí jednáním žalobce, k němuž dochází po vydání tohoto rozhodnutí, musí shodně s krajským soudem odkázat na § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého „[p]*ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*“. Z tohoto pravidla judikatura dovodila několik výjimek (např. ve věcech mezinárodní ochrany či v zájmu dodržení zásady *non-refoulement*), žádná z nich však pro posuzovanou věc neplatí (a stěžovatel ani žádnou takovou neuvádí). Navíc platí, že nedostatek důvodů rozhodnutí správní orgán nemůže zhojit procesní aktivitou v řízení před správním soudem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58).

[21] Obdobný závěr lze uplatnit i pro námitku stěžovatele, že žalobcův syn dosáhl po skončení správního řízení 21 let věku, pročež žalobcově žádosti v dalším řízení podle stěžovatele nebude možno vyhovět. Nejen že k takovému argumentu správní soudy nemohou přihlédnout s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s., ale navíc správní soud nemůže zamítnout žalobu jako nedůvodnou z jiných skutkových a právních důvodů, než o které opřel své rozhodnutí správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2009. č. j. 4 As 30/2008-102).

[22] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v dané věci neshledal zásadní pochybení krajského soudu, jehož rozsudek se nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[23] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle

něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce sice měl ve věci úspěch, ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení vznikly jakékoliv náklady, soud mu proto jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 23. května 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu